

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatelky **Masarykovy univerzity v Brně**, se sídlem v Brně, Žerotínovo nám. 9, za účasti **P. K.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2006, č. j. 29 Ca 151/2005 - 71,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou dne 31. 7. 2006 se stěžovatelka domáhala zrušení shora uvedeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým tento soud zrušil rozhodnutí děkana Fakulty informatiky Masarykovy univerzity v Brně ze dne 16. 3. 2005 – nadepsané jako „Výzva k uhrazení poplatku za prodlouženou dobu studia“ – a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Citovaným rozhodnutím byl na základě ustanovení § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů, a čl. 4 odst. 1 písm. a) Přílohy č. 6 ke Statutu Masarykovy univerzity (poplatky spojené se studiem) stanoven P. K. (dále jen „účastník řízení“) poplatek za prodlouženou dobu studia ve výši 4000 Kč měsíčně pro jarní semestr akademického roku 2004/2005 s tím, že pro tento semestr mu byl vyměřen poplatek v celkové výši 24 000 Kč. V odůvodnění přitom stěžovatelka uvedla, že při kontrole studia účastníka

řízení bylo zjištěno, že studuje v bakalářském či navazujícím studijním programu déle než je jeho standardní doba zvětšená o jeden rok.

Krajský soud v Brně však na základě žaloby účastníka řízení přistoupil ke zrušení daného rozhodnutí stěžovatelky, a to pro vady řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Současně věc vrátil stěžovatelce zpět k dalšímu řízení s tím, že v něm je vázána právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Uvedl přitom, že bylo nezbytné, aby stěžovatelka ve svém rozhodnutí uvedla výpočet stanoveného poplatku a způsob jeho určení. Jelikož uvedené z napadeného rozhodnutí nevyplývá, je výše stanoveného poplatku nepřezkoumatelná, když rozhodné skutečnosti nelze zjistit ani ze spisu vedeného v této věci příslušnou fakultou. Uzavřel tedy, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů s tím, že v rámci soudního řízení nemůže soud cokoli za stěžovatelku dovozovat. Přistoupil proto ke zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by se zabýval ostatními žalobními body, neboť nebylo jasné, na jakých skutkových závěrech napadené rozhodnutí spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

V kasační stížnosti uplatnila stěžovatelka zákonný důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávnost právního posouzení dané věci přitom spatřuje v úvaze krajského soudu, o níž opírá výrok rozsudku, podle které je úkon učiněný vůči účastníku řízení při vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a § 65 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 6 odst. 1 písm. l) zákona o vysokých školách je veřejná vysoká škola oprávněna stanovit rozhodnutím výši poplatků spojených se studiem, přičemž v souladu s § 17 citovaného zákona obsahuje statut veřejné vysoké školy ustanovení o těchto poplatcích. Ustanovení § 58 zákona o vysokých školách uvádí, za jakých podmínek veřejná vysoká škola stanoví poplatky spojené se studiem, dále vymezuje základ pro výpočet jejich výše. Při splnění zákonných podmínek tedy jde o zákonem založený majetkový nárok školy vůči jejímu studentovi, kterému odpovídá povinnost studenta stanovená v § 63 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách. Z díkce § 58 citovaného zákona jasně vyplývá, že veřejná vysoká škola má povinnost poplatky stanovit s výjimkou fakultativního poplatku za úkony spojené s přijímacím řízením. Základ pro stanovení výše poplatků vyhláší podle zákona pro příslušný akademický rok Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ČR, veřejná vysoká škola zveřejní výši poplatků. Výši, formu placení a splatnost poplatků dále upravuje statut veřejné vysoké školy. Žádné řízení, ve kterém by se o poplatek skutečně rozhodovalo, se nekoná.

S ohledem na výše uvedené je podle stěžovatelky úkon v podobě vyměření poplatku spojeného se studiem ve skutečnosti pouze úkonem uplatnění ze zákona vzniklého majetkového nároku veřejné vysoké školy vůči studentovi, jemuž podle § 63 odst. 3 písm. a) zákona o vysokých školách, při naplnění skutkové podstaty vymezené v § 58 odst. 3 citovaného zákona, vznikla povinnost hradit poplatek spojený se studiem. Úkon uplatnění tohoto majetkového nároku ovšem není sám o sobě exekučně vykonatelný a není tedy autoritativním stanovením povinnosti studenta hradit poplatek; toho by se musela

veřejná vysoká škola domáhat v nalézacím řízení u obecného soudu podle § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“).

Dále poukázala na to, že teprve novela zákona o vysokých školách, provedená zákonem č. 552/2005 Sb., s účinností od 1. 1. 2006 stanovila, že o vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 se vydává rozhodnutí v režimu § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, podle kterého musí být dané rozhodnutí vyhotoveno písemně a musí obsahovat odůvodnění. I kdyby tedy platila úvaha soudu, že vyměření poplatku spojeného se studiem je správním aktem (svého druhu), pak by se na něj v době jeho vydání vztahovalo nejvýše ustanovení § 68 odst. 2 zákona o vysokých školách, jehož obsah nevyžaduje (a contrario § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách), aby rozhodnutí bylo odůvodněno. I kdyby se tudíž v dané věci jednalo o rozhodnutí o povinnosti studenta, což stěžovatel popírá (viz výše), uplatnil krajský soud při svém rozhodování v dané věci požadavek, který nemá oporu v zákoně o vysokých školách účinném v rozhodné době.

Krajský soud v Brně se při svém rozhodování opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2006, č. j. 2 As 50/2004 - 64 (publikovaný pod č. 907/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Podle názoru stěžovatelky však označený rozsudek nemůže být ve vztahu k projednávané věci chápán jako precedens, neboť se v něm Nejvyšší správní soud nevyjadřuje k náležitostem rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem, což je pro projednávanou věc podstatné. Pohled na univerzitu, respektive na samosprávný akademický orgán její fakulty – děkana – jako na správní orgán a přijetí ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako univerzálního kritéria pro jakýkoliv její úkon při provádění zákona o vysokých školách a vnitřních předpisů veřejné vysoké školy, bez ohledu na podmínky stanovené citovaným zákonem jako speciálním procesním předpisem, nutně povede k zavádějící reinterpetaci zákona o vysokých školách s absurdními důsledky (např. v oblasti udělování zápočtů a klasifikace při zkouškách). Takový pohled a přístup však stěžovatelka nemůže sdílet, neboť je v příkrém rozporu se smyslem existence a posláním vysoké školy.

Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2006, č. j. 29 Ca 151/2005 - 71, zrušil a současně žalobu odmítl. Dále navrhuje podle § 107 s. ř. s. přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s tím, že by to bylo logickým pokračováním ochrany práv účastníka řízení a že to není v rozporu s veřejným zájmem a práva třetích osob by tím nebyla nikterak dotčena.

Účastník řízení se k předložené kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jako první se Nejvyšší správní soud zabýval stížnostní námitkou směřující proti závěru krajského soudu, že úkon učiněný vůči účastníku řízení při vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a § 65 odst. 1 s. ř. s.

V tomto ohledu Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, např. rozsudek ze dne 30. 3. 2006, č. j. 2 As 50/2004 - 64 (publikovaný pod č. 907/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz), jehož ratio decidendi přesně dopadá na danou věc, respektive na danou stížnostní námitku (pouze s tím rozdílem, že v posuzovaném případě se jedná o Masarykovu univerzitu v Brně, nikoli Univerzitu Karlovu v Praze) či rozsudek ze dne 21. 3. 2007, č. j. 3 As 35/2006 - 87, kde se jednalo přímo o Masarykovu univerzitu v Brně. Podle uvedených rozhodnutí představuje stanovení poplatku studentovi podle § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách za studium delší, než je standardní doba zvětšená o jeden rok, s vymezením výše tohoto poplatku, vzniku povinnosti hradit tento poplatek a termínu splatnosti, rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., které je přezkoumatelné soudem ve správním soudnictví. Rozhodnutí stěžovatele nazvané „Výzva k uhrazení poplatku za prodlouženou dobu studia“ je tak způsobilé přezkumu v rámci správního soudnictví, neboť se jedná o individuální správní akt, kterým je veřejnou vysokou školou, jakožto správním orgánem, v daném případě reprezentovaným děkanem fakulty, autoritativně rozhodováno o povinnosti studenta.

Úvaha stěžovatelky naznačená v kasační stížnosti, podle které jde o pouhé uplatnění ze zákona vzniklého majetkového nároku veřejné vysoké školy vůči studentovi, přitom nemůže obstát. Samotný zákon o vysokých školách totiž v § 58 odst. 3 předpokládá stanovení poplatku za studium ze strany veřejné vysoké školy a teprve jeho stanovením – v daném případě nazvaném „Výzva k uhrazení poplatku za prodlouženou dobu studia“ – je založena povinnost studenta tento poplatek uhradit. Ze žádného ustanovení zákona o vysokých školách nelze dovodit tuto povinnost studenta, aniž o ní bylo veřejnou vysokou školou autoritativně rozhodnuto v podobě stanovení poplatku. Ostatně i předmětné rozhodnutí stěžovatele hovoří o stanovení poplatku, včetně vymezení jeho výše (24 000 Kč), určení vzniku povinnosti tento poplatek uhradit (dne 7. 4. 2004) a termínu splatnosti (30 dnů ode dne doručení výzvy). Danou námitku lze tedy uzavřít s tím, že Krajský soud v Brně nepochybil, když rozhodnutí stěžovatele podrobil přezkumu ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s.

Pokud jde o namítanou nemožnost vykonatelnosti rozhodnutí o stanovení poplatku spojeného se studiem, je tato námitka pro posouzení charakteru předmětného rozhodnutí irelevantní. O rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. v oboru veřejné správy jde tam, kde je pro druhou stranu právního vztahu autoritativně, mocensky určováno co je právem a co povinností a přičemž účastníci takového vztahu nemají v tomto vztahu rovné postavení.

Další stížnostní námitkou je přesvědčení stěžovatelky, že napadené rozhodnutí nemuselo obsahovat odůvodnění, neboť § 68 odst. 3 písm. f) zákona o vysokých školách, ve znění účinném v rozhodné době, tj. ke dni 16. 3. 2005, výslovně nestanovil povinnost odůvodňovat rozhodnutí ve věcech stanovení poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 citovaného zákona.

I v případě této námitky Nejvyšší správní soud uvážil tak, že lze přisvědčit Krajskému soudu v Brně, který ve svém rozhodnutí zcela správně uvedl, že bylo nezbytné, aby stěžovatel ve svém rozhodnutí uvedl výpočet stanoveného poplatku a způsob jeho určení a že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Právo na řádné odůvodnění a jemu odpovídající povinnost správního orgánu je jedním ze základních principů materiálního právního státu, kterým je respektování zásady předvídatelnosti zákona, právní jistoty a vyloučení prostoru pro případnou svévoli ze strany exekutivní moci, respektive rozhodujících správních orgánů. Zásadu zákazu libovůle Ústavní soud formuloval v několika

svých rozhodnutích tak, že jedním z principů, představujícím součást práva na řádný proces a vylučujícím libovůli při rozhodování, je nezbytná návaznost mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/97, publikovaný pod č. 24 Sb. n. u. ÚS, svazek 7, str. 153).

Tento obecný požadavek na náležité odůvodnění rozhodnutí lze přitom plně vztáhnout i na předmětné rozhodnutí stěžovatele a nic na tom nemění ani skutečnost, že v rozhodné době zákon o vysokých školách v ustanovení § 68 odst. 3 explicitně nejmenoval rozhodnutí ve věcech vyměření poplatku spojeného se studiem jakožto rozhodnutí, které musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání. Při výkladu a následné aplikaci právních předpisů totiž nelze prosazovat pouhé fragmentární čtení textu zákona, ale naopak je na místě posuzovat danou věc z perspektivy ústavou zaručených práv a v souvislosti s celým právním řádem. Je proto třeba překlenout daný problém výkladem, a to především výkladem teleologickým odpovídajícím v daném případě hlediskům moderního demokratického (právního) státu. Ostatně i Ústavním soudem již bylo v minulosti judikováno, že soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, které mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 4. února 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/06, publikovaný pod č. 63/1997 Sb., jakož i pod č. 13 Sb. n. u. ÚS, svazek 7, str. 87).

Vedle shora uvedené ústavní roviny celého problému je však i s využitím pravidel logické argumentace (*argumentum intrinsecum*) zřejmé, že za situace, kdy je připouštěn soudní přezkum rozhodnutí v daných věcech, se implicitně počítá s tím, že tato rozhodnutí budou odůvodněna. Pokud by tomu bylo naopak, postrádal by soudní přezkum rozhodnutí svůj smysl, neboť by v řízení před soudem – při neznalosti důvodů či úvah, jimiž se správní orgán při posuzování dané věci řídil – nebylo co přezkoumávat; nehledě na to, že nedostatečné odůvodnění svým způsobem eliminuje i smysluplný výkon práva na podání žaloby podle s. ř. s. Navíc je třeba připomenout úvodní ustanovení § 1 písm. b) zákona o vysokých školách, které konstatuje, že vysoké školy jako nejvyšší článek vzdělávací soustavy umožňují přístup k vysokoškolskému vzdělání v souladu s demokratickými principy. Mezi demokratické principy ve smyslu, v němž je tento pojem zákonem o vysokých školách užit (tedy v podstatě principy rovnosti a zákazu diskriminace a neodůvodněně nerovného zacházení jako esenciální zásady materiálního právního státu), jistě patří i fundamentální zásady správního řízení jako nutnost zohlednit při rozhodování konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, přičemž tyto zásady nacházejí svůj výraz právě v odůvodnění rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, www.nssoud.cz).

Povinnost sdělit důvody rozhodnutí, které může záporně ovlivnit práva nebo zájmy soukromé osoby, je také jedním z důležitých principů dobré správy. Základ evropského standardu obecných pravidel správního práva, které jsou součástí souboru principů dobré správy, tvoří zejména základní rezoluce č. (77) 31 Výboru ministrů Rady Evropy, podle které by měly být správní akty odůvodňovány. Povinnost správních orgánů zdůvodňovat svá rozhodnutí je současně obsažena i v čl. 41 Charty základních práv Evropské unie, který stanoví právo na řádnou správní praxi.

Lze tedy shrnout, že pokud mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], je z povahy věci nutné, aby bylo z daného rozhodnutí zřejmé, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil. Jinak je plně na místě napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit tak, jako to učinil v daném případě Krajský soud v Brně, když stěžovatelka v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla pouze to, že při kontrole studia účastníka řízení bylo zjištěno, že studuje v bakalářském či navazujícím studijním programu déle než je jeho standardní doba zvětšená o jeden rok, aniž jakkoli specifikovala výpočet stanoveného poplatku spojeného se studiem a způsob jeho určení. U studentů se složitější studijní historií přitom může jít o technicky poměrně komplikovaný výpočet a v této souvislosti vyvstává potřeba jasného a srozumitelného odůvodnění daného rozhodnutí ještě naléhavěji.

Navíc je třeba připomenout, že v případě studentů, jejichž celková doba studia zasahuje před 1. 7. 2001 tak, jako je tomu v případě účastníka řízení, je nutné se rovněž vypořádat s faktem, že možnost zápočtu doby předchozího studia v bakalářských a magisterských studijních programech, které nebylo řádně ukončeno, byla do zákona o vysokých školách zařazena až novelou provedenou zákonem č. 147/2001 Sb., a to s účinností právě k 1. 7. 2001. Pouze na okraj v tomto ohledu Nejvyšší správní soud poukazuje na princip ochrany důvěry občanů v právo a s ním související princip zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity) právních norem, který spočívá v tom, že není možné posoudit lidské chování, právní skutečnosti či právní vztahy, jež se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Zákaz zpětné účinnosti právních norem vychází z principu, podle něhož každý musí mít možnost vědět, které jednání je zakázané, aby mohl být za porušení zákazu volán k odpovědnosti (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, publikovaný pod č. 75 Sb. n. u. ÚS, svazek č. 26, str. 253).

Závěrem, ohledně námitky stěžovatelky, že přijetí ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jako univerzálního kritéria pro jakýkoliv její úkon při provádění zákona o vysokých školách a vnitřních předpisů veřejné vysoké školy, bez ohledu na podmínky stanovené citovaným zákonem jako speciálním procesním předpisem, nutně povede k zavádějící reinterpretaci zákona o vysokých školách s absurdními důsledky (např. v oblasti udělování zápočtů a klasifikace při zkouškách), považuje Nejvyšší správní soud za nutné – toliko pro úplnost – poznamenat následující. Požadavek řádného odůvodnění, kladený v daném případě na rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách, jako individuálního správního aktu, kterým stěžovatelka jednostranně uložila veřejnoprávní povinnost druhému účastníkovi právního vztahu, nelze – jakožto pojistku proti svévoli a garanci přezkoumatelnosti – bez dalšího (a priori) rozšiřovat na jakýkoliv úkon při provádění zákona o vysokých školách a vnitřních předpisů veřejné vysoké školy, neboť v konečném důsledku by to mohlo vést nejen k absurdním důsledkům tak, jak naznačuje stěžovatelka, ale k bránění efektivního fungování veřejných vysokých škol vůbec.

Ve světle shora uvedeného tedy byla kasační stížnost shledána nedůvodnou a Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

K označení stěžovatelky v podané kasační stížnosti (Masarykova univerzita v Brně, resp. děkan Fakulty informatiky Masarykovy univerzity v Brně) považuje zdejší soud nad rámec výše uvedeného za vhodné uvést, že v posuzovaném případě je stěžovatelkou

Masarykova univerzita v Brně, jakkoliv je přezkoumávané rozhodnutí rozhodnutím děkana Fakulty informatiky Masarykovy univerzity v Brně. Ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o vysokých školách mají orgány fakulty právo rozhodovat nebo jednat jménem veřejné vysoké školy ve věcech týkajících se fakulty, které jsou zde uvedeny. Podle odst. 2 citovaného ustanovení rozhodují orgány fakulty v dalších věcech veřejné vysoké školy, pokud jim rozhodování o nich svěří statut veřejné vysoké školy. Rozhodovací pravomoc děkana Fakulty informatiky Masarykovy univerzity v Brně je ve věcech poplatků spojených se studiem založena Statutem Masarykovy univerzity v Brně, kdy se jedná o rozhodnutí vydané v prvním stupni, proti kterému nelze podat opravný prostředek. V posuzovaném případě tak děkan při rozhodování o stanovení povinnosti zaplatit poplatek není orgánem sui generis, ale jedná jménem veřejné vysoké školy.

Ve vztahu k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na rozhodnutí ve věci samé již o tomto návrhu samostatně nerozhodoval.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřísluší a účastník řízení nárok na náhradu řízení neuplatnil a ani ze soudního spisu nevyplývalo, že by mu nějaké náklady řízení v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu